

MÜÇADELE BİRLİĞİ

gazetesi

www.mucaadelebirligi24.net
mucaadelebirligi@gmail.com
t.me/mucaadelebirligi
Mücadele Birliği Gazetesi
MBGazeteSon
mucaadelebirligi

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMERİN OLACAK

20 Mayıs 2026 S.112

Geleceğimiz Sosyalizmde

Tek bir rakam. On üç bin dört yüz beş (13.405). Eurostat verilerine göre, 2025 yılı boyunca Avrupa Birliği sınır yönetimleri tarafından kendi ülkelerinden sınır dışı edilen Türkiyeli sayısı. Kitlemel emek göçü, kapitalizme özgüdür. Kapitalizmin tarihi boyunca "ekmeği peşinde" olan yığınlar diyar diyar, ülke ülke gezmek zorunda kaldılar, kalıyorlar. Sermaye, tüm yeryüzünü çaldı elimizden. Gölgesini satamadığı ağacı kesti. Yaktı, yıktı, biçti, tüketti bütün yerküreyi. Her ülkede on milyonları birkaç büyük kente çekti. Ardından tüm dünyadaki yüz milyonları mıknatis gibi birkaç merkez ülkeye sürükledi. Yeryüzüne böylesine vahşi bir sınıf ve böyle tahripkar bir düzen gelmedi.

Devamı 2. sayfada...

2 Slogan Hırsızlığı Üzerine

5 Yeni Ufuklar ve Yeni Başlangıçlar Devrimci Çıkışta

7 ABD, Küba'dan Elini Çek

9 Bolivya Madencileri Sokakta

11 Emperyalizme ve Faşizme Hayır!

Geleceğimiz Sosyalizmde

Manşet

Tek bir rakam. On üç bin dört yüz beş (13.405). Eurostat verilerine göre, 2025 yılı boyunca Avrupa Birliği sınır yönetimleri tarafından kendi ülkelerinden sınır dışı edilen Türkiyeli sayısı.

Kitlesel emek göçü, kapitalizme özgüdür. Kapitalizmin tarihi boyunca "ekmeği peşinde" olan yığınlar diyor diyor, ülke ülke gezmek zorunda kaldılar, kalıyorlar.

Sermaye, tüm yeryüzünü çaldı elimizden. Gölgesini satamadığı ağacı kesti. Yaktı, yıktı, biçti, tüketti bütün yer-küreyi. Her ülkede on milyonları birkaç büyük kente çekti. Ardından tüm dünyadaki yüz milyonları mıknaş gibi birkaç merkez ülkeye sürükledi. Yeryüzüne böylesine vahşi bir sınıf ve böyle tahripkar bir düzen gelmedi.

Göçmen işçiler olmasaydı, ABD diye bir ülke olur muydu? Nüfusu sürekli ve hızlı bir şekilde ihtiyarlayan Avrupa, göçmen emeği olmasa ayakta kalabilir mi? Her yıl ne kadar göçmen emeğine ihtiyaç duyulduğu istatistikleri yayımlanıyor Alman burjuva medyasında. Ama şimdi, savaşların yarattığı yıkım ve cehennemden kaçan... iktisadi olarak "daha iyi bir gelecek" düşü ile yollara düşen... "Avrupa Kalesi"ne akınlar düzenleyen milyonlarca insan... Günümüzün "modern toplama kampları"nda tutuluyor, vasıflarına göre ayıklanıyor, "işe yararlılık" düzeyine göre sınıflandırılıyor ve "posa", sınırların dışına atılıyor!

Verilere göre toplam sınır dışı edilenler içinde Türkiyeliler ilk sırada! Hepimizin bildiği, gördüğü, etinde kemiğinde hissettiği çıplak açlık gerçeğini gözler önüne seren, "dışarıdan bir bakış" ile açığa vuran kısacık bir haber.

Elbette memleketin içler acısı halini görüyoruz. Yoksulluk ve sefalet günbegün büyüyor gözlerimizin önünde. Ama böyle, dışarıdan bir ayna tutuş, gerçekliği bazen çok daha sarsıcı bir şekilde ortaya sermeye yetiyor.

Bu basit rakam, Türkiye'den insanların, özellikle genç nüfusun ülkeden kaçtığına göstergesi. "Beyin göçü" olarak nitelendirilen yasal yollarla ülkeden ayrılanları bir kenara koyalım. Ki bu rakam da olağanüstü boyutlarda.

Düşünün. Savaşın yakıp yıktığı bir coğrafyadan bahsetmiyoruz. Merkezi yönetimin ortadan kalktığı, çeşitli emperyalist güçlerin oyuncağı/aparatı olan savaş gruplarının namı altında dayanılmaz bir yaşamdan kurtulmak için göç edenlerden bahsetmiyoruz. "NATO'nun ikinci büyük ordusu"na sahip olan, dünyanın en büyük 20 ekonomisinden biri olan (17. büyük ekonomi) bir ülkeden bahsediyoruz. Ve genç nüfus yasal ve yasadışı yollarla ülkeden kaçıyor!

Çünkü Türkiye'de her 4 gençten 1'i ne eğitimde ne istihdamda. Geleceksizlik kiskacına alınan, asgari sefalet ücretlerine mahkum edilen, şantiyelerde ve fabrikalarda iş cinayetlerinde katledilen binlerce insan, tek çıkış yolunu göç yollarında arıyor.

Gençliği kazanan, geleceği kazanır. Burjuva sınıf onu çoktan kaybetti. Burjuva Türkiye de gençliği kaybettiği için bir gelecekte yoksun. Bir tek emeğin iktidarı, bir tek sosyalizm gençliğe umutlu yarımlar verebilir. Bu çözüm, bu dağılım ikliminden çıkışın yolu sosyalizmdir.

Slogan Hırsızlığı Üzerine

Editör

2026¹ Mayıs'ında kimi sosyal reformist parti ve çevrelerin Leninist Parti'ye ait sloganları kullandıklarına bir kez daha tanık olduk. Leninist Parti ile özdeşleşmiş "**Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak**" sloganı bunların başında geliyor.

Geçmişte "Fabrikalar, Tarlalar, Her Şey Emeğin Olacak" şeklinde, "siyasi iktidar"ı dışlayarak aşırıları da oldu!

Denebilir ki, "Ne var bunda, başkalarının da bu sloganlara sahip çıkmasının neresi kötü?" Sloganları aşırıları, gerçekten bu sloganların içeriklerine uygun bir ideolojik-politik çizgiye sahip olsalardı ve buna uygun bir mücadele çizgisi izliyor olsalardı, bunda "kötü" bir yön aramak bir yana, sadece memnuniyet duyulurdu.

Fakat durum böyle değil; tam tersi. Bu sloganları aşırıları kullanan sosyal reformist parti ve çevrelerin ideolojik-politik çizgilerinin, güncel pratik politikalarının aşırıları sloganların içeriği ile uzaktan yakından alakası yok. Onlar bu sloganları devrimci içerikleri için değil, **emekçi sınıflar, gençlik ve yoksul kitleler üzerindeki etkilerinden yararlanmak; kendilerini olduklarından farklı göstermek için** çalışıyorlar.

Çaldıkları sloganlara "özgün" bir yan katmaya da özen gösteriyorlar. Hırsızın çaldığı arabayı tanınamaması için boyamaya kalkışması gibi, bunlar da **çaldıkları sloganların söyleniş biçimini değiştirerek** kendilerine özgü bir hal vermeye çalışıyorlar. Ama bütün çabalar boşuna. İster ağır çekim kekeleyerek atsınlar bu sloganları, ister hızlı çekim seslendirme biçiminde söylesinler, işin özü değişmiyor.

İktidarın "emeğin" olması demek, siyasi iktidarın sosyalist iktidar değil, bir halk iktidarı olacağı anlamına gelir. Sosyalist iktidar, işçi sınıfının, proletaryanın bölünmemiş, kimseyle paylaşmadığı iktidarı anlamına gelir. Onun bilimsel tanımı budur.

Nedir işin özü? İşin özü, sloganların muhtevası, **devrimci bir taktiği** ifade ediyor olmalarıdır. "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar, Her Şey Emeğin Olacak!" sloganı her şeyden önce, siyasi iktidarın parlamenter/barışçıl yollarla değil, **zora dayalı bir devrimle ele geçirilmesini** ifade eder. Bunun sosyal reformist partilerin uzlaşmacı, parlamenter/barışçıl yolla iktidarın ele geçirilmesiyle uzaktan yakından alakası yok. Bunu, sosyal reformist partilerin parlamenter/barışçıl yollarla iktidarı asla ele geçiremeyecekleri gerçeğinden ayrı olarak söylüyoruz.

Peki, "Siyasi İktidar Emeğin Olacak!" demek ne anlama geliyor? Slogan hırsızlarının üzerinde bir saniye bile düşünmedikleri noktalardan biri budur. İktidarın "emeğin" olması demek, siyasi iktidarın sosyalist iktidar değil, bir halk iktidarı olacağı anlamına gelir. Sosyalist iktidar, işçi sınıfının, proletaryanın bölünmemiş, kimseyle paylaşmadığı iktidarı anlamına gelir. Onun bilimsel tanımı budur. **"Emeğin İktidarı"** ise halkın iktidarıdır; yani işçi sınıfıyla birlikte emeği ile geçinen kent ve köy küçük burjuvazisinin, köyün küçük tarla sahibi dahil, köy emekçilerinin, emeği ile geçinen, kentin küçük mülk sahibi kitleleri dahil küçük burjuvazisinin iktidarıdır. "Emek" sadece işçi sınıfını değil, halkı ifade eder. Halk ise, kapitalizmde bir bütün değil, her zaman bölünmüş bir kitledir.

Tam da bu yüzden, **emeğin iktidarı yani halkın iktidarı henüz sosyalist iktidar değil, ama süreç içinde sosyalist iktidara evrilecek bir iktidardır.** Emeğin iktidarı yani

halkın iktidarı ise bir sosyalist devrimin ürünü değil, bir halk devriminin ürünü ya da sonucu ortaya çıkar. Devrim-iktidar ilişkisinin sonucudur bu. Ama zaten slogan hırsızlarının devrimle; devrim sonucu ele geçirilmiş halk iktidarıyla alakaları yok. Olmadığı için bu konular üzerinde dirhem ağırlıkta düşündükleri yok.

Mesele burada bitmiyor. **"Fabrikalar, Tarlalar"ın emeğin yani halkın olması** ne demek? Kısaca, kurulacak halk iktidarının toprak ve üretim araçlarını kamulaştırarak büyük kapitalist özel mülkiyete son vereceği anlamına gelir. Bu bizi başka bir tartışmaya götürür. Bu, halk devriminin antikapitalist bir devrim olduğu, ama henüz sosyalist bir devrim olmadığı; mülkiyet ilişkilerinin kapitalist mülkiyet olmaktan çıktığı ama henüz sosyalist mülkiyet biçimine, sosyalizme geçilmediği, bunun yerine kapitalizmden sosyalizme doğru atılmış dev bir adım olduğu gerçeğine götürür bizi.

Böyle bir iktidar **"devrimci demokratik"** bir iktidardır; demokratik halk iktidarıdır. Çünkü, proletarya, sosyalizme geçişe ancak tam, eksiksiz demokrasiyi uygulayacak böyle bir iktidar altında eğitimini tamamlayarak hazırlanabilir. Burjuvazinin iktidarına son verecek, toprak dahil büyük üretim araçlarını (fabrikalar, tarlalar) burjuvazinin elinden alarak emeğe, yani halka verecek bir halk iktidarının ancak zora dayalı bir devrimle mümkün olacağı tartışmaya mahal vermeyecek kadar açık. Bütün bunlar bizi bir noktaya götürür: Antikapitalist demokratik devrim.

Şimdi soru şudur: Hevesle "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar, Her Şey Emeğin Olacak" sloganını çalan sosyal reformist parti ve çevreler bütün bu meseleler üzerinde bir an olsun durup düşünmüşler mi? Örneğin, **antikapitalist bir devrim nasıl "demokratik devrim" olabilir!** Ezberlediğiniz kalıplara göre antikapitalist devrimin sosyalist devrim olması gerekmez mi?

En önemlisi, devrimin bütün bu meseleleri 70'li yılların Türkiye'sinde tartışılıp bitirilmiş, sonuca bağlanmıştı. İnsan böyle önemli ve iddialı bir konuda at koşturmaya kalkışırken şöyle dönüp arkasına bakmalı, değil mi?

Ama, zaten biliyoruz ki, **zora dayalı devrimle, toprak dahil üretim araçlarının ve siyasi iktidarın "emeğe"** devriyle bir alanınız yok. Siz şimdi yani tekeli burjuva egemenlik altında, devletin tekeli sermayenin kontrolünde olduğu tekeli kapitalist düzende "kamuculuk" peşinde koşuyorsunuz ve kitleleri sadece tekeli sermayenin çıkarlarına hizmet edecek böyle bir "program" için mücadeleye çağırıyorsunuz. Okur ifademizi hoş görsün, tekeli burjuvazi için bundan iyisi, Şam'da kayısı!..

Yine de söylemek gerekiyor: Devrimci içeriğe sahip sloganlar sosyal reformist yapınız üzerinde çok eğreti duruyor. İster kekeleyerek telaffuz edin, ister hızlı çekim biçiminde, fark etmiyor. Tıpkı burjuvaların, özellikle son dönemlerde sık sık kullandıkları "devrim" kelimesinin ağızlarında yavan bir yalan biçiminde durması gibi.

Barış için Adım Atılmalı

İstanbul Kadıköy'de DEM Parti tarafından 16 Mayıs günü düzenlenen "Barış İçin Adım At" yürüyüşünde binlerce kişi bir araya geldi. Boğa Heykeli önünden İskele'ye düzenlenen yürüyüşe çok sayıda siyasi parti, demokratik kitle örgütü ve dernek temsilcisi ile binlerce kişi katıldı.

Yürüyüşün ardından iskele önünde açıklama yapan kitle, barış süreci, kayyum uygulamaları ve siyasi tutsaklıklar üzerine konuşmalar yaptı.

İlk olarak konuşan DEM Parti İstanbul İl Eşbaşkanı Arife Çınar, iktidarın halklar ve inançlar arasında

ayrımıcılık yaptığına işaret ederek, kayyum politikalarına dikkat çekti.

EHP Genel Başkanı Hakan Öztürk, SDP adına Musa Piroğlu, EMEP İstanbul İl yöneticisi Alişan Doğan konuşmalar yaptı.

Basın açıklamasında konuşan DEM Parti İstanbul İl Örgütü temsilcileri, Öcalan'ın "Barış ve Demokratik Toplum Çağrısı"nın ardından yaşanan süreci hatırlattı, "Çağrı büyük umut yarattı. Ardından ateşkes ilan edildi, kongre kararıyla silahlı mücadele sonlandırıldı. Ancak bu süreçte devlet tarafından somut adım atılmadı. Hasta tutsaklar içeride, kayyum rejimi sürüyor, Öcalan'ın statüsü hâlâ yasal zemine kavuşmuş değil." dedi.

Açıklamada, Meclis'te kurulan komisyonun rapor hazırladığı ancak bunun dışında adım atılmadığı belirtilerek "Artık beklemenin değil, adım atmanın zamanıdır" denildi.

"Barış İçin Adım At" şiarıyla düzenlenen bu yürüyüşler, Amed, Şırnak, Bingöl, Dersim, Urfa, Adıyaman, İzmir, Kars ve Mardin Kızıltepe'de eş zamanlı olarak gerçekleştirildi.

Proje Ofisi Önünde Eylem

Emlak Konut GYO tarafından yaptırılan 1000 lüks dairenin yer aldığı şantiyede Kardelen İş Ortaklığı bünyesinde çalışan 3 inşaat işçisi gasp edilen hakları için eylemde.

18 Mayıs günü Yapı Yol-İş Sendikası üyesi işçiler çalıştıkları şantiye önünde "İnşaat İşçisi Köle Değildir" pankartı açarak "Ücret Haktır Gasp Edilemez", "İnşaat İşçisi Köle Değildir", "Dünya EmegİN Olacak", "Direne Direne Kazanacağız" sloganları attı.

Emlak Konut GYO tarafından Fikirtepe'de yaptırılan 1000 lüks dairenin inşaatında Kardelen İş Ortaklığı işçisi olarak çalıştıklarını, maaşları ve yasal haklarının gasp edildiğini belirten işçiler Emlak Konut GYO'ya seslenerek bir an önce haklarının ödenmesi için harekete geçmesini istedi.

Yapı Yol-İş Sendikası Örgütlenme Sorumlusu Ergül Çiçekler, Fikir-

tepe'de son derece lüks dairelerin yapıldığı şantiyede çalışan 3 işçinin her birinin 300 bin 400 bin lira arasında alacağı olduğunu söyleyerek, "Burada yapılan dairelerin her biri 12 ile 18 milyon arasında satışa çıkarılıyor. Lüks dairelerden milyarlarca lira kâr eden inşaat patronları bir işçinin alınteri, emeği olan 300-400 bin lira alacağını gasp ediyor. İstanbul'un her yerinde yükselen bu lüks binalar

işçilerin alınteri, emeği gasp edilerek yükseliyor. İnşaat işçileri köle değildir. Emlak Konut GYO, Kardelen İş Ortaklığı ve tüm alt firmaları uyarıyoruz. İşçilerin haklarını bir an önce ödeyin. Haklarımızı alıncaya kadar direnişimiz devam edecek" dedi.

İşçiler gasp edilen hakları ödeneceye kadar her gün 14.00-17.00 arasında Emlak Konut GYO Proje Ofisi önünde olacağını duyurdu.

Yeni Ufuklar ve Yeni Başlangıçlar Devrimci Çıkışta

C.Dağlı

İşçilerin sınıf mücadelesinin hedefi, kapitalizmin üstesinden gelmektir. Birtakım reformlar, kooperatifleşme toplumsal alanda kalanlar ya da özelleştirmelere karşı "kamucu" önlemler, kapitalizmin ötesine geçmez. Daha çok öne çıkarılan kamu ekonomisi, devlet kapitalizminden başka bir şey değildir. Açık olarak **"biz devlet kapitalizmini istiyoruz"** demiyorlar. Fakat nasıl bir ad koyarlarsa koysunlar, içerik devlet kapitalizmidir.

İşçi sınıfının iktidarda olduğu koşullardaki devlet kapitalizmi, burjuva egemenliği altındaki devlet kapitalizminden doğası gereği farklıdır. Burjuvazinin egemen olduğu koşullarda devlet kapitalizmi, burjuvaziye hizmet eder. **Tekelci sermayenin egemenliğinde devlet kapitalizmi, tekellere hizmet eder.** Halk demokrasisi ve sosyalizm için devrim mücadelesini göze alamayan rahatına düşkün takımı, kapitalist devletçiliği savunarak yıllarca oyalamaya başvurdular. Kapitalizmin üstesinden ekonomik yolla değil, siyasi mücadele ile gelebiliriz. İşçilerin sınıf savaşının devrimci siyasal biçim kazanması yoluyla olur.

Kapitalist sistemin ötesine geçmeyen hedeflerin peşinde koşanlar, kapitalizmin doğasını kavrayamayanlardır. **Kapitalizm çerçevesinde çözüm arayanlar, sonunda kapitalizme teslim olurlar.** Latin Amerika'daki halkçı ve sosyalist yönetimlerin 30 yılı aşan politik çizgilerinin sonuçları ortada. Kapitalist ülkelerdeki sosyalist ve komünist partilerin uzlaşmacı politikalarının sonuçlarını

gördük. Burjuva topluma uyarlanan bir noktaya geldiler. İktidarı ele geçirmek için tüm gücüyle savaşmazlarsa bunun sonuçları çok ağır olur. 1919 ve 1923'te ayaklanma sırasında politik iktidarı ele geçiremeyen Alman proletaryası ve halkı, bunun sokak sonuçlarını ağır ödedi. Rosa Luxemburg'un uyarısı boşuna değildi. Biz 90'ların sonlarına doğru bunu "Ya Devrim Ya Ölüm" biçiminde formüle ettik. **İktidarı almak ve topluma dönüştürmek için bir dizi devrim gerekebilir, fakat ilk ayaklanmada iktidara gelmek gerekir.** Bunu Gezi ve 19 Mart öncesi belirttik.

Emek sermaye çelişkisi olgun ve keskin. İşte burjuva üretim sisteminin çözülmesini sağlayacak olan etkenlerin geldiği aşama burasıdır. Fakat biz hiçbir zaman **burjuva toplumsal sistemin kendiliğinden yıkılacağını** söylemedik. Çelişkinin gelişimi bize gerici burjuva düzeni yıkmak için tarihsel olanaklar sunuyor. Olanaklar kendi başına sonuç getirmez. Burjuva sistem biz yıkmadıkça yıkılmaz. Eylemsel müdahale olmadan hayatta kalır. Burjuva sistemi yıkacak olan yıkıcı güçler, proletarya ve onun önderliğinde hareket eden sömürülen, ezilen kitleler; kısacası, sınıf mücadelesidir. Tarihin itici, sürükleyici güçleri devrimci sınıf savaşındır, devrimcilerdir, dünya devrimidir. Her ülkedeki proletarya, yaşadığı ülkede devrimi başararak dünya devrimini hızlandırır. Bu devrim, radikal bir devrim olacaktır. Doğmakta olan toplumun doğum sancılarını radikal bir devrim kısaltabilir.

Kadın işçiler, sosyalist kadın hareketi tarihin bir itici gücüdür. Kadınların aktif olarak tüm güçleriyle yer almadığı radikal bir devrimden söz edilemez. Yakın tarihteki tüm isyan ve ayaklanmalarda kadınlar ön saflarda yer aldı. Ayaklanmalarda, ayaklanmanın devrime dönüştüğü yerlerde kadınlar ön saflarda yer aldığı için, devrimler başarıya ulaştı. **Kadınların yeni bir dünya mücadelesinin etkin bir gücü olması,** sadece fizik olarak, politik ve toplumsal bir güç olarak değil, akıl olarak da devrimde sürükleyici bir güç olması, sınıflar savaşında yeni bir durumu yarattı. Sınıflar gücü dengesi işçilerin ve diğer ezilenlerin lehine değişti. Bu, toplumun radikal bir devrimci dönüşümünün öznel koşullarının oluşturduğu nokta kadınların bir hareket olarak ön saflarında olduğu devrim, bir dünya gücüdür.

Devrimci politik bilinç de devrimin itici gücüdür. Marksist-Leninist ideolojinin toplumsal devrimlerde ve yeni toplumun kuruluşunda nasıl itici bir rol oynadığını biliyoruz. 20 yüzyıl toplumsal devrimleri, teorinin tarihsel hareketle birleşmesinin pratik alanı olmakla kalmadı, bilimsel sosyalizmin doğrulaması ile sınıf savaşında itici bir rol oynamasının da uygulama alanı oldu.

Ama yalnızca bilinçten değil, yüksek bilinçten söz ediyoruz. **Neden yüksek bilinç?** Çünkü yüksek bilinç diyalektik ve tarihi materyalizme dayanıyor; çünkü dünya proletaryasının en az 200 yıllık toplumsal pratiğinin en ileri sonuçlarına dayanıyor. Çünkü sosyalizmin yolu, sosyalizmin yalnızca

Burjuva sistem biz yıkmadıkça yıkılmaz. Eylemsel müdahale olmadan hayatta kalır. Burjuva sistemi yıkacak olan yıkıcı güçler, proletarya ve onun önderliğinde hareket eden sömürülen, ezilen kitleler; kısacası, sınıf mücadelesidir.

teorisine dayanmıyor, bu toplumsal sistem olarak sosyalizme dayanıyor. Aynı zamanda, insanlığın zengin bilgi birikimine dayanıyor. Çünkü yüksek bilinç, emeğin kurtuluşunun emeğin iktidarından geçtiğini kavramış bir bilinçtir.

İşçiler yüksek bilinçle, gerçek bakışla ne kadar kuşanırsa kuşansın, yüksek ve sıkı bir disiplin olmadan sağlam ve disiplinli örgütler olmadan burjuvaziye yenemez ve büyük amacını gerçekleştiremez. İşçilerin sıkı disiplini gönüllülüğe ve bilincine dayalıdır. Devrimci sınıf mücadelesi uzun solukludur. Her adımda çetin bir mücadele gerektiren, en ağır sonuçları, zorlu koşulları göğüslemeyi gerektiren bir süreçtir bu. Böylesine devrimci bir mücadele, yüksek bilinç ve gönüllülüğe dayanan bir disiplinli örgütlenme olmadan, uzun süre götürülemez.

İşçilerin devrimci sınıf partisi programı, mücadele anlayışı, teori-pratiğiyle emeğin kurtuluş kavgasında ücretli emekçilerin, ezilenlerin sınıf örgütüdür. Sınıf bilinçli işçiler, devrimci sınıf partisi öncülüğünde koşullarını, çerçevesini biçimlendirir ve kendi bilincini de biçimlendirir. Mücadelenin aşamalarına daha ileri bir konumda katılır.

İşte sınıfı daha ileriye giderek, diğer ezilenlere kapitalist baskıdan kurtulmaları için yardım edebilir. Birine yardım etmek için, ondan daha ileride olmak ve daha ileri hedeflere sahip olman gerekiyor. Yapılan eylemlerle toplumu derinden sarsmak, etkilemek ve harekete geçirmek için işçiler gözünü ileri devrimci hedeflere dikmelidir. Proletarya, öncülüğün gerektirdiği sorumlulukları yerine getirmelidir. Devrimci öncü sorumluluk, yıkıcı ve dönüştürücü eylemlerle yerine getirilir. İşçi sınıfı bu yolla devrim mücadelesinde sürükleyici olabilir.

İşçilerin sınıf kını ve sınıf öfkesi, sınıf mücadelesinin itici gücüdür. Kapitalistlere ve onların siyasi iktidarına karşı ücretli emekçilerin sınıf kını ve öfkesi olmadan ne bir eylem, ne bir isyan düşünülemez. İliklerine kadar sömürülen, hayatı boyunca çalışıp derin sefalet içinde yaşayan bir insan, yaşadığı bu insanlık dışı koşullara öfke duymaz mı? Kapitalistlere karşı sınıf kını duymaz mı? Kesinlikle duyar ve yaşadıkları onların sınıf bilincini bilir.

İşçilerin sınıf kını ve öfkesi yumuşatılmamalı, çünkü o zaman sınıf mücadelesini yumuşatmış oluruz. Bu durumda ayaklanma nasıl yapılabilir? **İşçilerin, diğer ezilenlerin burjuva partilere ve burjuvazinin tüm asalaklarına karşı kabalıkları, hayatın kabalığından kaynaklanıyor.** İşçilerin sınıf kını ve öfkesi gibi kabalıkları

da sınıf kavgasında etkin bir rol oynar. Yapılması gereken, kaba sınıf bilincini, yüksek devrimci politik bilinçli işçi sınıfı, dikkatini tüm topluma ve dünyadaki gelişmelere yöneltir. Ancak o zaman politik davranmış olur. Sınıf savaşı, bilinç, güç ve eyleme dayanılarak yürütülür. Sınıf savaşı, bu bütünlükle zafere ulaşır.

Şiddetli bir savaşla daha ileriye, oradan kapitalizmin üstesinden gelinecek noktaya gidebilir. Şiddetli savaş, yarı yolda bırakılmaz. Yara alan düşman daha saldırganlaşır. Güç dengesini kendinden yana çevirmek için saldırganlıkta sınır tanımaz. Biz bunun ayaklanmalardan sonraki süreçten çok iyi biliyoruz. Yara alan burjuva iktidar, sınırsız bir saldırganlığa başvururdu. Bu yüzden çok önceden bunun üstünde tekrar tekrar durduk. İsyen ve ayaklanma yarı yolda bırakılmaz, sonuna kadar götürülmelidir. **Dünya proleter devrimi gerçekleşmediği için, tek tek ülkelerde sosyalizme geçen ülkeler, yüzyıllar boyunca emperyalist kapitalist sistemin kuşatma, saldırganlık ve işgaline uğradı.** Çünkü karşımızda yaralı bir sistem var. Aynı şey kendi başına gelmesin diye içeride ve dünyada saldırganlığı tekrar tekrar boyutlandırdı. Mücadele, ülkelerde ve dünyada proletaryanın kesin zaferine dek sürdürülmeli.

Gerici kapitalist düzeni yıkılması, yeni başlangıçların koşuludur. "Yeni başlangıç" kavramı, tıpkı yeni şeyler söylemek gibi; devrimci eleştiri ya da eleştirel bakış gibi cezbedicidir ve insanda heyecan yaratır. Fakat özel mülkiyet çerçevesinde kalındıkça, yeni bir başlangıç olsa olsa küçük burjuva hayalleri olur. Özel mülkiyete dayalı toplumda yeni diye ortaya sürülen şey, eski olanların sadece yeni bir anlatısıdır. Yeni başlangıçlar **eski tarihin kesintiye uğraması, tarihin yeni ilkeler ve yeni temelde sürdürülmesi ile gerçek olur.**

Kapitalizmin üstesinden gelmek için zorlu bir mücadeleyi göze almayanlar, bugünkü toplumun zeminlerinde çözüm arayışında oldukları için hayal kırıklığından hayal kırıklığına düşmekten kurtulamazlar. Bu, "kapitalizm olsun ama onu yıkıcı çürümüş yıldırıcı sonuçları olmasın" demek gibi, işin doğasına aykırı bir şey istemek olur. Çıkış kapitalist sistemin ötesine geçmekle başlar; yeni ve daha ileri bir topluma geçiş.

Kapitalist toplumun üstesinden gelmeden, bireyle bireyin bugünkü ilişkisi temelde değişmez. Bireyin yozlaşması, günlük yaşamın bir parçası oldu. Her gün bundan söz ediliyor. **Bireylerin yozlaşmasının üstesinden gelmek bir yana, yozlaşma her**

İşçilerin, diğer ezilenlerin burjuva partilere ve burjuvazinin tüm asalaklarına karşı kabalıkları, hayatın kabalığından kaynaklanıyor. İşçilerin sınıf kını ve öfkesi gibi kabalıkları da sınıf kavgasında etkin bir rol oynar. Yapılması gereken, kaba sınıf bilincini, yüksek devrimci politik bilinçle yükseltmektir.

geçen gün biraz daha derinleşiyor. Sorunu gerçek anlamda anlamayanlar, çürümenin boyutlanması karşısında tam bir şaşkınlık ve acizlik sergiliyorlar.

Bireyler, bu toplumun dışında bir yerlerde yaşamıyorlar. Dolayısıyla asıl olarak toplumu açıklamak gerekiyor. Gerici kapitalist toplum, yoz bir toplumdur. Sosyal ilişkileri tam bir çürümeye içinde. Toplum, daha ileri bir topluma geçmezse, çürümeye daha çok derinleşir. **Toplumu dönüştürmezsek, bu çok daha derinleşir.** Toplumu dönüştürmeden, bireylerin yozlaşması önlenemez. Bu gerici ve çürümüş toplumdan beslenenler, tabii ki bireylerde görülen yozlaşmanın üstesinden gelemeyiz. Onlar, bu çürümüş dünyayı değiştirmek yerine, yalnızca onu yorumlamakla yetinmiyorlar.

İnsanın önünde yeni ufuklar, toplumsal devrimle açılır. Yeni ufuklar üretim araçlarının toplumsal mülkiyeti zeminleri üstünde açılır. Bu, tarihin en büyük toplumsal dönüşümüdür. Dolayısıyla devrimci dönüşümü hedefleyen toplumsal devrim, bu yüzden önceki devrimlere göre daha ileri giden bir devrimdir.

Proletaryanın toplumsal devriminin hedeflediği özgürlük, daha derin bir özgürlüktür. Burjuva toplumda özgürlük, işçilerin açlıktan ölme özgürlüğüdür. Bu toplum, doğası gereği insani bir özgürlüğü hedeflemez. Aksine burjuva toplumun yıkılması, insani özgürlüğün ön koşuludur. **İnsanın üretim sürecini yönetemediği, aksine üretim sürecinin insanı yönettiği bir toplumda, özgürlükten söz edilemez.** Bu durum tersine çevrilmedikçe gerçek bir özgürlük, ham hayalden başka bir şey değildir.

Yeni ufuklar, yeni başlangıçlar için devrimci çıkış.

Istanbul'da NATO ve Emperyalist Savaş Karşıtı Birlik, 7-8 Temmuz'da Ankara'da gerçekleşecek olan NATO Zirvesine karşı yürüttüğü çalışmalar kapsamında Söğütlüçeşme metro-büs çıkışında bildiri dağıtımını yaptı.

ABD, Küba'dan Elini Çek

Struggle La Lucha'da Gary Wilson'un makalesinden çevrilmiştir.

Çeviri Kolektifi

Küba Enerji Bakanı Vicente de la O Levy, 14 Mayıs'ta adanın tüm dizel ve fuel yakıt rezervlerinin tükendiğini açıkladı, bunlar elektrik şebekesini besleyen yakıtlar.

O Levy televizyonda yaptığı açıklamada, "*Kesinlikle fuel yakıtımız yok, kesinlikle dizelimiz yok. Artık rezervimiz kalmadı*" dedi.

Saatler sonra, CIA Direktörü John Ratcliffe, Washington'un "temel değişiklikler" talebiyle Havana'ya uçtu.

Bu sıralama hikayeyi anlatıyor. ABD emperyalizmi önce yakıt kuşatmasını sıkılaştırdı. Ardından CIA başkanını siyasi ültimatomu iletmek üzere gönderdi.

Bir CIA yetkilisi, Ratcliffe'in Başkan Trump'tan doğrudan bir mesaj ilettiğini söyledi: "*ABD, ekonomi ve güvenlik konularında ciddi bir şekilde görüşmeye hazır, ancak yalnızca Küba temel değişiklikler yaparsa.*" Ratcliffe, Küba'yı ABD güçlerinin Venezuela Devlet Başkanı Nicolás Maduro'yu kaçırdığı 3 Ocak operasyonundan ders çıkarmaya çağırdı.

Mesaj açtı: Uyum sağlayın veya aynı kaderle karşılaşın.

Washington'ın ablukasının insani bedeli soyut değil. Karanlık evler, hastane koşulları, bozuk ekipmanlar, toplanmayan çöpler ve yaşaması gereken bebeklerle ölçülüyor.

Havana'daki elektrik kesintileri artık günde 20-22 saati aşıyor. Hastaneler temel bakımı sürdürmekte zorlanıyor. Havana'daki Eusebio Hernández Pérez doğum hastanesinde, tekrarlanan elektrik kesintilerinden kaynaklanan yüksek voltaj dalgalanmaları kuvözlere zarar verdi. Doktorlar, yeni doğan bebekleri hayatta tutmak için solunum cihazlarını elle pompalıyor. Başkent'in 106 çöp kamyonunun sadece yaklaşık %41,5'i çalışıyor ve çöpler sokak köşelerinde birikiyor. Kanadalı madencilik şirketi Sherritt, Moa nikel tesisindeki faaliyetlerini askıya aldı.

Washington'ın 2017'de yaptırımları sıkılaştırmaya başlamasından

bu yana, Küba'nın bebek ölüm oranı 1000 canlı doğum başına 4 ölümden, 2025'te 9,9'a yükseldi. Yoğunlaştırılmış yaptırımlar olmasaydı, hayatta kalacak olan yaklaşık 1800 Kübalı bebeğin bu yıllarda öldüğü tahmin ediliyor. Washington'ın toplu cezalandırma politikası bu ölümlere yol açtı.

Mevcut enerji çöküşü, Trump'ın 29 Ocak'ta adaya petrol ablukasını uygulayarak, Küba'ya yakıt sağlayan herhangi bir ülkeye gümrük vergisi tehdidinde bulunmasıyla tetiklendi. Küba'nın en büyük iki petrol kaynağı olan Venezuela ve Meksika, ABD baskısı altında kesildi. Venezuela sevkiyatları, Ocak ayında Başkan Nicolás Maduro'nun

ele geçirilmesinin ardından durduruldu. Meksika, gümrük vergisi tehditleri nedeniyle teslimatları durdurdu.

Rus Anatoly Kolodkin adlı tanker, 31 Mart'ta yaklaşık 730.000 varil ham petrole geldi; bu da yaklaşık 12 ila 14 günlük talebi karşılamaya yetecek bir miktardı. Bu arz artık tükendi.

Küba'nın enerji ihtiyacının üçte ikisi yakıt ithalatıyla karşılanıyordu. Şebekenin yüzde sekseni termoelektrik üniteler, dizel ve akaryakıt motorlarıyla çalışıyor. Geriye kalanlar ise Küba'nın kendi kit ham petrolü, doğalgazı ve 1.300 megavat kurulu güneş enerjisi kapasitesi; bunların büyük bir kısmı şebeke istikrarsızlığı nedeniyle depolanamıyor.

İşte emperyalist kuşatma pratikte böyle işliyor. Sadece askerler ve savaş gemileriyle değil, aynı zamanda petrol sözleşmeleri, nakliye sigortaları, bankalar, gümrük vergileri ve yaptırımlar aracılığıyla -tekelci sermayenin günlük mekanizması- bir hastanenin elektriğe sahip olup olmayacağına karar veriyor.

Baskı kampanyası yoğunlaştıkça, Dışişleri Bakanlığı, Katolik Kilisesi aracılığıyla dağıtılacak ve "Küba'nın komünist sisteminde anlamlı reformlar" şartına bağlı 100 milyon dolarlık bir yardım teklifini kamuoyuna resmen açıkladı.

Bu rakam, Kübalı her erkek, kadın ve çocuk için yaklaşık 10 dolara denk geliyor. Tek bir varil petrol bile içermiyor. Washington krizi yarattı. 100 milyon dolarlık teklif bir fidye notu.

Küba Dışişleri Bakanı Bruno Rodríguez Parrilla, Küba'nın "ayrıntıları dinlemeye istekli" olduğunu söyledi, ancak gerçekten önemli olacak tek yardımı belirtti: "*ABD hükümetinin bu zamanda -veya herhangi bir zamanda- asil Küba halkına sağlayabileceği en iyi yardım, enerji, ekonomik, ticari ve mali abluka önlemlerini azaltmaktır*" dedi ve mevcut kuşatmanın "*son aylarda hiç olmadığı kadar yoğunlaştığını*" söyledi.

Teklif, Küba enerji bakanının şebekeyi çalıştırmak için hiçbir şey kalmadığını söylediği sırada geldi. Bu teklif,

siyasi bir ültimatın eşlik ettiği bir halkla ilişkiler manevrasıdır.

Washington, her cephede eş zamanlı olarak gerilimi tırmandırıyor. Reuters, 15 Mayıs'ta Adalet Bakanlığı'nın, Küba'nın 1996'da Brothers to the Rescue tarafından işletilen uçakları düşürmesiyle ilgili olarak, 94 yaşındaki Raúl Castro'yu suçlamaya hazırlandığını bildirdi. ABD medyası grubu insani yardım amaçlı bir sürgün örgütü olarak sunuyor. Oysa öyle değildi. Brothers to the Rescue, Miami merkezli, ABD tarafından kurulan Küba karşıtı terörist ağının bir parçasıydı. Kurucusu José Basulto, istihbarat, iletişim, patlayıcılar, sabotaj ve yıkıcılık alanlarında çalışmış bir CIA ajanı ve Domuz Körfezi gazisiydi. Daha sonra CIA destekli bir komando misyonunu ve 1962'deki silahlı saldırıyı kabul etti.

Küba'daki bir otele 20 mm'lik bir topa ateş açtı. Brothers to the Rescue, Havana üzerinde broşür atmak için uçuşlar da dahil olmak üzere Küba egemenliğini defalarca ihlal etti. 24 Şubat 1996'da uçakları tekrar Küba hava sahasına girdi. Küba, tekrarlanan uyarılardan sonra onları düşürdü. Washington şimdi bu on yıllar önce sine dayanan provokasyonu bir baskı aracı olarak yeniden canlandırıyor.

CNN'in kamuya açık havacılık verilerine ilişkin analizi, 4 Şubat ile 28 Nisan 2026 tarihleri arasında Küba yakınlarında en az 25 ABD istihbarat toplama uçuşu tespit etti; bu, Washington'un yakıt ablukasını, CIA baskısı ve rejim değişikliği tehditlerine eşlik eden görünür bir askeri sinyal.

4 Şubat'tan bu yana, ABD Donanması ve Hava Kuvvetleri gözetleme uçakları ve insansız hava araçları, Küba kıyılarına yakın, bazıları kıyından 40 mil mesafede olmak üzere en az 25 istihbarat toplama uçuşu gerçekleştirdi. CNN, 28 Aralık 2025 ile 28 Nisan 2026 tarihleri arasındaki kamuya açık havacılık verilerini analiz etti ve bu dönemdeki ilk uçuşun 4 Şubat'ta gerçekleştiğini tespit etti. Aynı platformlar -P-8A

Poseidonlar, RC-135V Rivet Jointler ve MQ-4C Tritonlar- 3 Ocak Venezuela operasyonundan önce de konuşlandırılmıştı.

Uçuşlar, kamuya açık takip sitelerinde aktif olan transponderler aracılığıyla görünür bir şekilde gerçekleştiriliyor.

Emekli Deniz Kuvvetleri Komutanı ve istihbarat uzmanı José Adán Gutiérrez, New York Times'a verdiği demeçte, "Operasyonlara hazırlanırken tamamen gizli kalıyoruz. Bu uçuşların kasıtlı olarak kamuoyuna açıklanması, temelde bir mesaj olduğunu gösteriyor" dedi.

Küba Dışişleri Bakan Yardımcısı Carlos Fernández de Cossío, askeri yığılmayı "*soğukkanlılıkla hesaplanmış bir iletişim stratejisinin parçası*" olarak nitelendirdi ve buna katılanların "*nihai kan banyosuna ortak olacakları*" konusunda uyardı.

Üst düzey bir ABD yönetim yetkilisi Axios'a kendi özetini sundu: "*Yakıtları yok. Paraları yok. Onları kurtarmaya gelen kimse yok.*"

CIA baskısı, Dışişleri Bakanlığı'nın fidye talebi, Adalet Bakanlığı'nın suçlamaları, Pentagon gözetimi, Hazine Bakanlığı yaptırımları ve ekonomik boğma... emperyalist devletin koordineli mekanizması, hepsi aynı amaca yönelik: Küba'yı egemenliğinden vazgeçmeye zorlamak.

Başkan Miguel Díaz-Canel, Küba'nın pozisyonunu net bir şekilde ortaya koydu: "Küba egemenliğini savunacak!" Küba halkı altmış yıldan fazla bir süredir ABD saldırganlığına, ablukasına ve sabotajına direniyor. Bu direniş, ABD içindeki işçilerden ve ezilen halklardan aktif bir dayanışma gerektiriyor.

Talep açık ve net: Ablukayı hemen sonlandırın. İşgal yok. CIA direktörleri tarafından verilen rejim değişikliği ültimatları yok. ABD, Küba'dan elini çeksin.

Bolivya Madencileri Sokakta

Bolivya'da geçtiğimiz hafta başlayan madenci grevi, eylemlere ve ayaklanmaya dönüştü. Madencilerin grevi, halkın Cumhurbaşkanı Rodrigo Paz'ın istifasını talep ettiği geniş çaplı hükümet karşıtı gösterilere dönüştü.

Eylemler, başlangıçta madencilik bölgelerinin genişletilmesi, yakıt erişiminin iyileştirilmesi ve mevzuat değişiklikleri taleplerine odaklanmıştı. Daha sonra Hükümet Sarayı ve Kongre'nin bulunduğu Plaza Murillo'ya doğru yürüyüşe geçilirken, başkentin merkezindeki birçok caddede polis, madenci konvoylarını durdurmak için göz yaşartıcı gazla saldırdı.

Madencilerden oluşan bir heyet, hükümet yetkilileriyle önceden görüşmeler yapsa da, müzakereler başarısız olunca eylemler sertleşti, "ekonomik istikrar reformları" vaadiyle 6 ay önce Morales'in yerine gelen gerici Rodrigo Paz'ın istifasını doğrudan talep etmeye başladı.

Protestolar, ABD doları kıtlığı, yakıt ithalatındaki zorluklar ve halkı etkileyen daha geniş çaplı tedarik sorunlarının damgasını vurduğu ciddi bir ekonomik krizin ortasında doğdu.

Bolivya İşçi Merkezi (COB), Başkan Paz'ın elektrik, içme suyu ve gaz fiyatlarını artıracak özelleştirmeyi dayatmaya çalıştığını ve ekonomiyi canlandırmayı amaçlayan 10 kanunluk paketin Bolivyalıların çoğunluğu

yerine çok uluslu şirketlerin çıkarlarına hizmet ettiğini söylüyor. Eylemler, COB ve Tupac Katari Köylü Federasyonu tarafından yönetiliyor. İşçiler, çiftçiler, öğretmenler, yerli halk grupları ve ulaştırma işçileri, ücret artışları, ekonominin istikrara kavuşturulması, özelleştirmenin durdurulması ve Başkan Paz'ın istifasını talep ediyor.

Köylü örgütleri, yerli gruplar ve sendikaların öncülüğünde koordineli olarak gerçekleştirilen yol kesintileriyle ayaklanmalar yayıldı. "Kırmızı Pançolar" olarak bilinen Aymara köylüleri otoyolları kapatmaya ve komşu El Alto kentine doğru yürüyüşler düzenlemeye başladı. Hükümet ise suçlu eski

Cumhurbaşkanı Evo Morales'e attı. Morales de "yakıt, gıda ve enflasyonla ilgili yapısal talepler karşılanmadığı sürece ayaklanma durmayacak" dedi.

Bu olaylar, Morales'e yönelik yeni bir adli kararın ardından derinleşti. Morales'i destekleyen solcular ve yerli halk başkente doğru yeni yürüyüşler düzenlemeye başladı ve bu, süren gösterilere de eş zamanlı katkıda bulundu.

16 Mayıs Cumartesi günü eylemcilerin kapattığı La Paz, El Alto ve La Paz-Oruro otoyolunu açmak için göz yaşartıcı gaz kullanan binlerce polis, az 57 kişiyi gözaltına aldı. Yüzlerce yeni barikat kuruldu, ülke genelinde en az 22 nokta kapatıldı.

Ulaşım Felç, Halk Ayakta

Kenya'da akaryakıt fiyatlarındaki artışa karşı 18 Mayıs Pazartesi günü protestolar düzenlenirken, diğer tarafta da toplu taşıma grevi başladı. Bu gelişmeler, başkent Nairobi ve diğer büyük şehir merkezlerine ulaşımı felç etti.

Ulaştırma Sektörü İttifakı (TSA) ve Matatus Sahipleri Derneği (MOA) tarafından harekete geçirilen binlerce kişi, barikatlar ve yanan lastiklerle kente giriş noktalarını kapattı.

Grev, Kenya'nın Kuzey Koridoru'nu etkileyerek kıyı şeridi, batı bölgesi ve Nairobi metropol bölgesindeki güzergâhları tıkadı; ayrıca orta ve doğu bölgelerine giden ikmal yollarını da kesintiye uğrattı.

Polis, göz yaşartıcı gaz ve vinçler kullanarak enine park edilmiş matatusları çekip kaldırdı. Okullar yüz yüze dersleri askıya alırken, şirketler de toplu taşıma hizmetlerinin durması nedeniyle uzaktan çalışmaya geçti.

Nairobi Bölge Polis Komutanı Issa Mohamud, protestolara "yasal olarak izin verilmediğini" söyleyerek, polisin sert saldırısına gerekçe buldu. Ayrıca gözaltına alınan en az 225 kişinin ekonomik sabotaj, polis araçlarına zarar verme ve isyanla ilgili diğer ciddi suçlarla yargılanacağını bildirdi.

Eylemler sırasında 1 kişi polisin saldırıları sonucu katledildi.

Enerji ve Petrol Düzenleme Kurumu (EPRA), dizel için litre başına 1,88 ABD doları, benzin için ise 1,65 ABD doları olarak üst sınırlar belirledi; bu durum, ulaşım ücretlerinde %50'lik bir artışa neden oldu. Maliye Bakanı John Mbadi, fiyat artışını "üzücü" olarak nitelendirse de, grevin 'haksız' olduğunu belirtti. Hükümet, yakıt fiyatlarındaki artışları Hürmüz Boğazı'ndaki abluka nedeniyle genel lojistik maliyetlerini artırmasına bağlıyor.

Birleşik Mücadele Kesinlikle Kazanacak

Kenya'da Dünya Antiemperyalist Platformu uluslararası heyetinin serbest bırakılmasının ardından 15 Mayıs saat 12.00'de Nairobi Üniversitesi önünde bir basın toplantısı düzenlendi.

12 Mayıs sabahı saat 8.00 civarında gerçekleştirilen yürüyüşte, Kenya askeri ve polis yetkilileri tarafından şiddet kullanılarak gözaltına alınan uluslararası heyetin beş üyesi de serbest bırakıldı. Gözaltına alınmalarından 69 saat sonra serbest bırakılan yoldaşlar, arama emri veya yargılama olmaksızın yasadışı bir şekilde 48 saati aşan bir süre boyunca gözaltında tutuldular. Heyetin serbest bırakılması için karakol önünde protesto eylemi yapan kitleye de Kenya polisi tarafından ateş açılmıştı.

Serbest kalmalarının ardından yapılan basın açıklamasında G.Kore Halk Demokrasi Partisi eski başkanı ve Dünya Anti-Emperyalist Platformu

heyeti üyesi Lee Sang-hun açıklamayı okudu. Lee açıklamasında, yoldaşların güçlü dayanışma sayesinde serbest bırakıldıklarını vurguladı ve "Her zaman özverili ve eylemci olan Kenya Marksist Komünist Partisi yoldaşlarına ve Kenya'daki ilerici aktivistlere şükranlarımızı sunuyoruz. Ayrıca, bizimle dayanışma içinde olan dünyanın dört bir yanındaki Dünya Antiemperyalist Platformu üyeleri ve yoldaşlarına da içtenlikle teşekkür ediyoruz. Kenya Büyükelçiliği önünde 24 saat süren ve gece boyu mücadele yürüten Güney Kore'deki yoldaşlara da militan teşekkürlerimizi sunuyoruz." dedi.

Lee konuşmasında "Kenya Marksist Komünist Partisi Genel Sekreteri

Yoldaş Booker Omole, kendisi de yargılanıyor olmasına rağmen, karakola gelerek dayanışma ve mücadele içinde bizimle birlikte durdu. Karakolun içinden, polisin Yoldaş Booker'a ateş açtığına dair şok edici haberi aldık. Özellikle Yoldaş Booker'a şükranlarımızı ve sarsılmaz dayanışmamızı sunuyoruz.

"Bu deneyim ve 69 saatlik gözaltı süresince, Kenya'daki siyasi durumu ve toplumsal gerçekliği daha da derinlemesine anladık.

"Kenya'daki Ruto rejimi tipik bir faşist rejimdir. Siyasi partilere yönelik baskı bunun kesin kanıtıdır ve bu, Dünya Antiemperyalist Platformumuza yönelik baskı yoluyla bir kez daha teyit edilmiştir." diyerek gözaltına alınmalarına neden olan eylemin tamamen yasal ve barışçıl bir nitelikte olduğunu vurguladı.

Dünya Antiemperyalist Platformu heyetine yönelik baskı, tutuklama ve yasadışı gözaltı olaylarına tanık olan dünyanın dört bir yanındaki insanların artık Kenya'daki Ruto rejiminin faşist doğasını açıkça gördüğümü, Ruto rejiminin ciddi bir hata yaptığını söyleyen Lee konuşmasında uluslararası dayanışmayı daha da güçlendirmek gerektiğini söyledi. Kapitalistlerin, emperyalistlerin ve onların faşist uşaklarının onları ve halkları baskı altında tutmak ve sömürmek için birleşirken, onların da birleşmesi gerektiğini söyleyerek bir çağrı da yaptı.

Açıklamada Kenya Marksist Komünist Partisi adına da konuşma yapılarak saldırılar protesto edildi.

Nairobi Deklarasyonu: Emperyalizme ve Faşizme Hayır!

Dünya Antiemperyalist Platformu'nun (WAP) Kenya'daki konferansında çıkan deklarasyon metnini paylaşıyoruz:

Nairobi'de bir araya geldiğimiz sırada, emperyalizm tarafından ateşlenen bir dünya savaşının alevleri Batı Asya'yı kasıp kavuruyor. Şubat 2026'da, ABD emperyalizmi ve onun İsraili Siyonist vekilleri İran'a saldırdı ve bölgesel bir savaşı topyekûn bir çatışmaya dönüştürdü. İran savaşı ve daha geniş kapsamlı Batı Asya savaşı, diğer bölgelerdeki savaşları körüklüyor ve dünyayı, insanlığa eşi görülmemiş bir felaket getirebilecek Üçüncü Dünya Savaşı'nın tam ölçekli bir tırmanışına doğru sürüklüyor.

Yakın zamana kadar emperyalistler, Batı Asya'daki saldırılarının ana aracı olarak Siyonist faşistleri kullanmayı tercih ediyorlardı, ancak artık doğrudan topyekûn bir savaşa girme konusunda tehlikeli bir aşamaya ulaştılar. Tekelci kapitalizmin, tarihin en kötü siyasi ve ekonomik krizinden kurtulma çabasıyla giriştiği çaresiz savaş hamlesi, çelişkilerini derinleştiriyor ve nihai çöküşünü hızlandırıyor. Tüm dünyada antiemperyalist ve antifaşist mücadele hareketlerinin hızla büyümesi bir tesadüf değildir.

Emperyalist baskıdan kurtulmak için uzun süredir cesur mücadeleler veren Afrika halkları, son yıllarda özellikle Sahel bölgesinde dikkate değer zaferler elde etmiş ve halkı temele koyan toplumlara doğru güçlü adımlarla ilerlemiştir. Sahel'den aşağılanarak kovulan emperyalist canavar, yeni avlar arayışında Afrika'yı dolaşmaktadır. 2026 Mayıs ayında Kenya'nın Nairobi kentinde düzenlenecek olan "Afrika-Fransa Zirvesi (Afrika İleri)",

çürüyen emperyalizmin kıtanın muazzam zenginlikleri ve devasa işgücü üzerindeki hakimiyetini sürdürmek için yaptığı son çare adımından başka bir şey değildir.

Devam eden "Lobito Koridoru" projesiyle birlikte bu zirve, hem BRICS'in kurucu üyelerinden biri olan Güney Afrika'nın hem de Sahel'de yeni ortaya çıkan özgürleşmiş bölgelerin anti emperyalist devrimci etkisini engellemeyi amaçlayan tipik bir emperyalist manevra ve sinsi planıdır. Ancak, militan Pan-Afrikancılık ve antiemperyalist enternasyonalizm bayrağı altında mücadele eden Afrika halkları için bu tür engellerin hiçbir önemi yoktur. Kıtanın devi artık bir dağ gibi yükseliyor ve bunu yaparken emperyalizm ve faşizmin dayattığı kölelik zincirlerini paramparça ediyor.

Antiemperyalist kampın birliği ve emperyalist kampın bölünmesi, günümüzün belirleyici özellikleridir. İran savaşı, Kenya'da ve Afrika kıtasının genelinde de gözlemlenebilen bu eğilimi daha da yoğunlaştırmıştır.

Bugün, Kenya konusunda ABD emperyalizmi ile Fransız emperyalistleri arasındaki çelişkiler keskinleşiyor. "Hint-Pasifik Stratejisi"nin bir parçası olarak Doğu Afrika'da yeni askeri üsler kurmaya çalışan ABD emperyalizmi ile Sahel'den kovulduktan sonra Afrika'da bir "yeni sömürgecilik 2.0" uygulamaya çalışan Fransız emperyalizmi arasındaki çığdışı hegemonya mücadelesi, bu toprağın gerçek sahipleri olan Kenya halkını güçlü bir şekilde uyandırmaktadır. Aynı zamanda, sahada emperyalist

politikaları uygulayan Nairobi'deki kukla rejime yönelik halk öfkesi bir volkan gibi patlıyor.

Emperyalizm ve yerli uşakları, reformist vaatlerle halkı aldatarak Afrika'daki krizlerinden kaçmaya çalışıyor. Aynı zamanda, Kenyalı halkın öncü siyasi örgütü olan Kenya Marksist Komünist Partisi'ne karşı acımasız faşist baskı uygulayarak direnişini ezmek için yoğun çaba sarf ediyorlar. Ancak tarih, sınıf bilincine sahip bir liderlikle reformist aldatmacaların nihayetinde halkın yanlısamalarını ortadan kaldırmak için kullanılabileceğini, faşist baskıların ise onları özgürlük mücadelesinin bir sonraki aşaması için sadece sertleştirip güçlendirdiğini göstermiştir. Küresel antiemperyalist hareket, Kenya halkının kahramanca mücadelesini yakından takip etmekte ve öncü örgütleriyle uluslararası dayanışma bağlarını daha da güçlendirmektedir.

Dünya çapında 130'dan fazla antiemperyalist siyasi örgütün oluşturduğu sağlam bir koalisyon olan Dünya Antiemperyalist Platformu, Afrika kıtasına yönelik en son emperyalist saldırganlık eylemi olan Afrika-Fransa Zirvesi'ni, Kenyalılar ve Afrika'nın diğer halklarıyla antiemperyalist ve antifaşist dayanışmasını derinleştirmek ve geliştirmek için bir fırsat olarak görüyor.

Şu anda tanık olduğumuz gibi, emperyalistler, egemenliklerine karşı direnişin kararlı olduğu hiçbir savaş alanında gerçek bir zafer elde edemezler. Emperyalizme karşı birleşen bir halk asla yenilmez. Tüm ülkelerin işçileri ve halkları, emperyalizme karşı giderek daha fazla birleşiyor. Üçüncü Dünya Savaşı'nın, kana susamış emperyalist sistemin nihai çöküşünü sağladığımız tarihi bir dönüm noktasına dönüşmesi için çabalarımızı koordine etmeyi öğrenmeliyiz.

Afrika'yı hedef alan emperyalist güçler birbirinden farklı olsa da, onlara direnen Afrika halkları tek bir vücut gibidir. Kenya'nın kaderi Kenya halkı tarafından, Afrika'nın kaderi ise Afrika halkları tarafından belirlenecektir. Kenya'da ve Afrika'nın her yerinde kitleler, emperyalizmi ve faşizmi yenmek ve halkçı yeni bir toplum inşa etmek için verdikleri haklı mücadeleden zaferle çıkacaklardır.

**Tek Afrika, tek halk, tek kader!
Dünyanın işçileri ve halkları,
birleşin!**

**Siyonizm ve faşizm yıkılacak!
Kahrolsun emperyalizm!
Direniş kazanacak!**